

Mor Mercè Conesa, mare del periodisme compromès de BCN

1. • La periodista, de 55 anys, va formar part de la redacció d'EL PERIÓDICO des del 1982
2. • Entusiasta i rigorosa, va saber guanyar-se el respecte de les oenagés i els col·lectius en lluita

Mercè Conesa, en una fotografia del 2006. Foto: EL PERIÓDICO

MÉS INFORMACIÓ

- 'Periodista amb personal ofici i social benefici', per Arcadi Oliveres
- Els periodistes premien la tenacitat i l'ofici de Mercè Conesa (4-12-2008)

EL PERIÓDICO BARCELONA

Mercè Conesa, periodista d'aquesta casa, ha mort aquesta tarda als 55 anys a causa d'una llarga malaltia que va suportar amb valor i fermesa. La Mercè deixa una profunda empremta en la redacció d'EL PERIÓDICO, de la qual va formar part des del 1982, quan es va encarregar de la secció de tribunals. Com a professional de la informació, va destacar per la seva integritat i la fermesa de les seves conviccions. Va saber a més desenvolupar la seva feina amb entusiasme, dedicació i proximitat amb les persones, a les quals mai va considerar com a meres fonts periodístiques, sinó com a éssers humans a qui devia respecte i suport.

L'últim article que va publicar a la secció de Societat d'aquest diari, el novembre del 2007, abans que el càncer limités la seva activitat, tractava del consum mundial d'aigua embotellada, una tendència en auge als països rics. La Mercè aprofitava per recordar que perillien els recursos aquífers i per denunciar el malbaratament en l'ús d'ampolles d'aigua de PET (polietilè tereftalat).

Forjada en els tribunals

Com a periodista, va escriure sobre tres camps informatius ben diferents. Durant molts anys va cobrir al vetust Palau de Justícia innombrables judicis que li van mostrar el costat més fosc de la vida. Durant l'embaràs del seu únic fill, Ferran, seguia anant puntualment als judicis, que amania amb la massiva ingestió d'anxoves d'un bar freqüentat per la premsa de successos. La Mercè va cobrir també a Madrid els judicis del 23-F, i a Barcelona, el cas de Banca Catalana, que van acabar de forjar-la com a especialista a desbrossar assumptes legals i van consolidar el seu prestigi com a professional insubornable.

Però malgrat fer-se diàriament amb la misèria humana, va aconseguir vacunar-se contra l'escepticisme i es va implicar en associacions de suport a presidaris, a immigrants, a discapacitats i, en general, als marginats de la societat. Cada tarda a la redacció era habitual sentir la Mercè atendre per telèfon amb paciència infinitat de casos d'autèntiques calamitats --

des de desnonaments fins a maltractaments a dones--, denúncies per *mobbing* i programes de reinserció social. Al diari es va convertir en aliada i defensora dels drets dels més desfavorits i es va guanyar la confiança i el respecte de col·lectius en lluita com els de gais i lesbianes.

Temes mediambientals

Després es va dedicar als temes mediambientals, dels quals va ser pionera a la premsa barcelonina. Els simultaniejava amb afers socials, cartera que no va poder deixar del tot perquè ja era una referència en els organismes del ram i perquè es tracta d'un àmbit periodístic que dóna poca brillantor a les redaccions. Va tractar els temes de medi ambient amb rigor, fustigant l'Administració quan detectava errors i posant en qüestió informes oficials en què detectava partidisme.

La Mercè tenia sempre el somriure als llavis, però defensava els seus arguments amb vehemència, fins i tot amb tossuderia, sense cedir gens ni mica quan creia que tenia raó. De provada independència, conservava un esperit llibertari i renegava dels excessos de la societat consumista, del frívol malbaratament que contrastava amb la seva austeritat. Disfrutava escrivint i li va costar acostumar-se a redactar sense encendre un dels seus cigarrets de tabac negre. Va treballar amb dedicació 12 hores al dia i en els seus moments de descans es refugiava amb el seu marit Bartomeu a la seva masia del Garraf, on va assajar alguns dels seus temes d'interès, com l'estalvi en el consum d'aigua. Confiava en les noves generacions de periodistes. Amb la seva habitual generositat, creia que farien un treball molt millor que el de la seva generació.

Els premis

Mercè va iniciar la seva carrera professional el 1975 com a corresponsal de l'Hospitalet de *La Vanguardia*. Entre el 1979 i el 1981 va treballar a Ràdio Olot i després al diari *Avui* fins a la seva incorporació a EL PERIÓDICO. En els últims anys va rebre diversos premis a la seva trajectòria professional. Entre ells, el Premi Solidaritat que concedeix l'Institut Català de Drets Humans (ICDH), el Premi 1978 de la comunitat de gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals, i el Premi de Benestar Social de l'Ajuntament de Barcelona.

El desembre passat va rebre l'homenatge Ofici de Periodista que concedeix el Col·legi de Periodistes. Va ser la seva última aparició pública, durant la qual va disfrutar molt contenta de la companyia d'antics i nous col·legues. En el seu discurs, gairebé un comiat, la Mercè va parlar amb entusiasme de la seva professió, del "vine i explica-ho" que resumeix l'essència de l'informador de carrer. Els seus companys de redacció trobarem a faltar el seu esperit crític i insubornable, el seu somriure sincer, la seva actitud generosa i positiva amb les dificultats de la vida.